

(...)

Het ongeplaveide pad liep nu eens vlak naast de rivier, dan weer slingerde het een tijdje verder bergop, maar het geluid van het stromende water bleef binnen gehoorsafstand. Tegen de tijd dat hij Walporzheim naderde, hadden de bossen voor het grootste deel plaats gemaakt voor wijngaarden. De wijnbouw was alomtegenwoordig hier. In Mayschoss at Albert een broodje naast het station in een uitspanning van de Wijnbouwvereniging. De rode wijn die er geschonken werd, was een *Spätburgunder* die zelfs de goedkeuring van zijn vader zou hebben weggedragen.

Misschien kwam het door de wijn, maar Albert voelde dat zijn benen vermoeid raakten. Gelukkig hoefde hij de Engelslei niet te beklimmen. Er was een tunnel gemaakt waardoor zowel treinen als voetgangers hun weg konden vervolgen richting Altenahr.

Het eerste dat Albert van dit stadje zag, waren de restanten van het middeleeuwse kasteel. Vanaf de wandelweg zag de ruïne er zo indrukwekkend uit dat Albert de klim erheen voor lief nam. Bij de poort werd 40 Pfennig gevraagd om de kasteelgrond te betreden. Albert negeerde de vragende blik van de dienstdoende beampte. Van de buitenkant was er evenveel te zien als daarbinnen, besloot hij. Hij kon zijn geld beter besteden in het nabijgelegen hotel *Caspari* waar op het overdekte terras met keurig witte lakens gedekte tafels uitnodigend wenkten.

Minder uitnodigend waren de geagiteerde stemmen die klonken vanaf een van die tafels. Een serveerster in het zwart en met een wit mutsje en schort stond in de deuropening bezorgd te kijken naar de twee mannen die het duidelijk oneens waren. Toen Albert was gaan zitten, kwam ze meteen naar hem toe, nu met een vriendelijke lach. Albert bestelde een glas bier en vroeg met een blik op het ruziënde tweetal wat er aan de hand was.

‘Politiek, meneer. Ik begrijp daar niets van, maar ik word er onrustig van. Het is ook slecht voor de klandizie.’ Ze ging met een boogje langs de andere tafel liep en verdween naar binnen.

De twee mannen keurden Albert amper een blik waardig, druk als ze waren met hun discussie. De ene, klein met een smal gezicht en achterovergekamd zwart haar – in de verte leek hij op Ebert, dacht Albert – had een scherpe, nasale stem.

‘Waar bemoeien die Engelsen zich mee? Dat Moskovitisch monster is gewoon een misdadiger. Het is volkomen terecht dat hij in een concentratiekamp is opgesloten. We moeten onze eigen mensen beschermen.’

Of hij het wilde of niet, Albert hoorde woordelijk wat er gezegd werd. Wat zouden die concentratiekampen zijn?

‘Zeker.’ De andere man was rustiger. Hij keek over het hoofd van zijn gesprekspartner heen en rookte zijn pijp met rustige halen. ‘Misdadigers moeten worden aangepakt, maar deze arme drommel was al veroordeeld voor hij een rechtszaal gezien had.’

‘Welja, arme drommel. Je lijkt wel zo’n keurige liberale Engelse wereldburger! Waar waren die lui toen in Spanje de communisten moordend en plunderend tekeergingen. Toen heb ik ze niet gehoord. En het ging om minstens honderdzeventigduizend slachtoffers, ook vrouwen en kinderen. Zover willen we het hier niet laten komen.’

Albert had zijn reisgidsje tevoorschijn gehaald en probeerde zich af te sluiten van het twistgesprek. Hij had nooit begrepen waarom mensen zo verhit konden raken als het over politiek ging. Politiek was iets voor saaie oude mannen die met elkaar rituele dansen opvoerden en vervolgens samen een borrel dronken.

(...)